

CHƯƠNG VII

Thu Vân vừa ra đến cửa thì thấy Quốc Tuấn đứng giữa lối đi, như chờ ai đó. Cô mím môi đi thật nhanh như không thấy anh ta. Nhưng ngang qua anh, cô bị giữ cánh tay lại :

- Nói chuyện một chút đi.
- Không.

Vừa nói cô vừa quẩy mạnh người bỏ đi, câu nói của Huệ Linh còn làm cô tức phùng phùng. Và cô không để ý mình có thái độ như gặp một kẻ thù. Quốc Tuấn không hiểu tâm trạng của cô. Anh nghiêm mặt :

- Có mâu thuẫn gì đi nữa thì cũng không nên đối xử như kẻ thù vậy.
- Anh tưởng tượng cái gì vậy ? Tại sao em phải coi anh như kẻ thù, anh đâu có quan trọng đến vậy.

Ngay lúc đó, Huệ Linh đi ra. Cô nhìn hai người như tò mò. Nhưng cả Quốc Tuấn và Thu Vân đều không nhìn đến cô. Chờ cho Huệ Linh đi rồi, Quốc Tuấn quay lại :

- Trước khi đi đến quyết định chia tay, anh muốn nói chuyện với em một cách thẳng thắn, sau đó đường ai nấy đi, anh sẽ không làm bất cứ điều gì liên quan tới em nữa.
- Anh quyết định chính thức yêu nhỏ Châu, và kiểm tra lại xem em có thay đổi không chứ gì ? Hay là anh cần em khẳng định để anh yên tâm là không bị quấy rầy ?

Quốc Tuấn nhìn cô một cách lạnh lùng :

- Anh đã thấy em đi lại với Bảo Quân, điều đó vượt quá sự kiên nhẫn của anh.
- Và anh quyết định chia tay phải không ?
- Ban đầu anh tưởng em chán ghét vì cuộc sống tình cảm của anh, nhưng sau này anh mới biết, em phản bội chứ không phải bị xúc phạm.
- Vậy thì sao ?

Đối với Quốc Tuấn thì đó là cách nói khiêu khích, ngang ngược. Anh rất muốn tát cho cô một cái. Nhưng chỉ điềm nhiên :

- Em không xứng đáng để anh kiên nhẫn, có điều trước khi chia tay, anh muốn mọi thứ đều rạch ròi, để sau này không ai trách được ai.

Thu Vân dựa vào tường, cô nói bằng vẻ mặt dửng dưng :

- Anh đã muốn đến với Mai Châu rồi, thì cần gì phải viện lý lẽ.

- Cứ cho là anh có lỗi trước. Nhưng em đi quá xa rồi đó Vân. Danh vọng làm em thay đổi nhiều quá. Vì muốn trở thành diễn viên, em bỏ anh để đến với Bảo Quân. Vậy rồi nếu muốn làm một ngôi sao ở lĩnh vực khác, em sẽ đến với ai ? Và định phiêu lưu đến bao giờ.

- Anh cho em là loại người như vậy ? Không ngờ anh khinh em đến mức có ý nghĩ đó.

Quốc Tuấn cười như không hề hối hận :

- Có lẽ anh không nên nói ra sự thật, thẳng thắn quá nhiều không hay. Bây giờ anh không còn gì để luyến tiếc nữa.

Anh chìa tay ra :

- Cảm ơn em đã giúp anh có một quyết định đứng đắn.

Thu Vân nhìn xuống tay anh, nhưng không có ý định bắt tay cái kiểu bình đẳng đó. Giọng cô cố tỏ nhiên:

- Anh đã có quyết định đó từ lâu rồi, bây giờ cảm ơn thì khá muộn, em không nhận đâu.

- Không, anh không hề có ý nghĩ đó, trong mắt anh trước đây, Mai Châu là cô em gái, hoặc bạn anh, hiểu anh nhiều nhất. Nhưng bây giờ thì khác, yêu cô ấy, anh có thể yên tâm.

- Vậy thì xin chúc mừng anh.

- Cảm ơn em.

Quốc Tuấn cười với cô một cái rồi bỏ đi. Nhưng đi vài bước anh chợt quay lại :

- Em đóng phim không thua gì hát, đừng em đi rộng lắm. Anh rất khâm phục.

Thu Vân bước tới một bước :

- Em hơi ngạc nhiên về anh đó, anh đứng ra làm phim, sao anh không dành cho Mai Châu một vai ?

- Cô ấy không có khiếu.

- Không phải thế, nó cũng đâu có khiếu ca hát, thế mà anh đã đưa nó trở thành ca sĩ. Anh không nâng đỡ nó ở lĩnh vực này, vì rút kinh nghiệm từ em phải không ?

Quốc Tuấn hiểu ngay. Nhưng anh không có ý định đối đáp với cô. Thu Vân thì lại khác, cô cố nói cho được ý nghĩ của mình:

- Anh sợ rằng khi nổi tiếng rồi, nó sẽ không còn là của anh nữa, phải không ?

Quốc Tuấn thoáng mím môi giận dữ. Nhưng rồi anh chỉ cười nhạt :

- Mai Châu không phải là em.

- Không, nó cao vọng hơn em nhiều, nó đã đến gặp anh Quân để xin làm album lịch. Đã nhờ anh ấy nói ông Luận cho một vai diễn. Nhưng tiếc là đã bị từ chối.

- Và em khoan khoái vì điều đó ?

- Em không khoan khoái, chỉ tội nghiệp. Một người không có năng lực muốn nổi tiếng, cứ phải gồng mình làm một điều mà nếu có chút xấu hổ, cô ta sẽ không dám làm.

Quốc Tuấn nhìn cô như nhìn một quái vật, nhưng vẫn không nói gì. Thu Vân thì như bị ma quỷ ám, cô hấp tấp nói tiếp :

- Em lo dùm anh, sợ rằng anh sẽ không giữ được nó. Em nghĩ, nếu để được đóng phim, ông Luận yêu cầu nó bỏ anh, chắc nó sẽ không lưỡng lự đâu.

- Vậy à ?

- Hoặc tệ hơn, có thể qua một đêm với ông ấy để có một vai diễn, chắc nó không cho như thế là xấu lắm đâu.

- Thu Vân, trước kia anh rất nể phục em, gần như là kính trọng sự cao thượng, nhưng bây giờ em buột anh phải nghĩ khác.

Anh bước đến một bước, nhìn vào tận mắt cô, gằn giọng :

- Và anh không cho phép ai hạ nhục người anh yêu, kể cả người đó là em.

Bất ngờ anh vung tay tát cho cô một cái. Rồi bỏ đi. Thái độ bình tĩnh như chẳng có việc gì xảy ra.

Thu Vân còn đứng ôm mặt nhìn sững phía trước. Đau đớn và phẫn nộ. Cô nuốt nước miếng, quắc mắt một cách căm hờn.

Chợt một giọng nói vang lên :

- Anh Tuấn làm vậy là quá nặng tay với mày. Rõ ràng là ảnh bên vực Mai Châu.

Thu Vân quay phắt lại nhìn ra phía cầu thang. Huệ Linh đang đứng đó, tay vịn lên chấn song, cô lập tức lau mắt, nhìn đi chỗ khác :

- Mày chưa về sao ?

Huệ Linh không trả lời, mà thông thả đi đến gần cô :

- Một người trầm tĩnh như ảnh mà nóng nảy như vậy chúng tỏ là ảnh thương nhỏ Châu nhiều lắm rồi, mày thật là khờ. Mày thua cuộc rồi Vân ạ !

Thu Vân cố mỉm cười coi khinh :

- Tao đã giành giật đâu mà thua cuộc nhi ? Đừng có lắm.

Huệ Linh khoanh tay trước ngực, gật gù :

- Mày kiêu hãnh lắm, tao cũng kiêu hãnh, nhưng không ngốc như mày. Hết chuyện đi dăng người yêu của mình cho đũa khác. Bây giờ nó chiếm lĩnh anh ấy trọn vẹn rồi, mày có muốn giành lại cũng không được.

Thu Vân cười một cái :

- Nhưng tao đâu có muốn giành, trong mắt mày, ông nhạc sĩ đó tuyệt vời, chứ tao thì không.

- Để xem, đừng khăng định gì trước cả.

Thu Vân định bỏ đi, nhưng Huệ Linh đã lên tiếng :

- Chuyện mày nói lúc nãy là có đây chứ ?

- Chuyện gì ?

- Nó năn nỉ xin đóng phim, chụp hình ?

- Nếu có cũng không liên quan gì đến mày, quan tâm làm gì.

Huệ Linh gục gặc đầu :

- Con này ghê thật, chuyện vậy mà cũng dám làm. Bất tài mà cứ muốn bon chen. Nếu anh Tuấn không nâng đỡ nó, đổ nó bò lên sân khấu nổi, vậy mà cũng không biết thân.

Thu Vân nhắm mắt, thở hắt một cái :

- Linh này, nếu mày bớt soi mói chuyện người khác, có lẽ mày sẽ dễ thương hơn.

Nói xong cô bỏ đi thật nhanh, cô không để cho Huệ Linh đuổi theo. Mà Huệ Linh không đi theo thật. Thu Vân quay lại thì thấy cô ta vẫn đứng đó. Trên môi là một nụ cười đắc ý. Cô chợt hiểu rằng rồi đây, cái tin Mai Châu xin xỏ sẽ được tung đi. Và giới ca nhạc sẽ chẳng ai mà không biết chuyện đó.

Bất giác Thu Vân thở dài, cô không ngờ lúc nãy mình đã hèn như thế. Cô đâu có muốn bêu xấu Mai Châu trước mặt Quốc Tuấn. Nhưng không hiểu sao cô lại tức giận đến mờ lý trí, đã nói ra cái điều mình không định nói. Mà điều tệ hại hơn là để Huệ Linh nghe được.

Thu Vân không sợ bị Mai Châu ghét. Nhưng ý nghĩ mình đã làm Quốc Tuấn khinh bỉ khiến cô thấy khổ sở.

Đêm đã khuya, sân trường vắng ngắt. Nhưng đoàn làm phim vẫn tiếp tục quay cho xong một phân đoạn. Trong đó Thu Vân phải diễn hết ba cảnh.

Cô đang cung một nam diễn viên đứng ở vị trí diễn, thì thấy xe Quốc Tuấn từ ngoài cổng chạy vào.

Tự nhiên động tác của cô trở nên lúng túng, thiếu tự nhiên. Thậm chí không nhớ cả lời thoại.

Trong quá trình quay phim, thỉnh thoảng Quốc Tuấn và ông Luận cũng có đến xem. Hoặc có lúc Quốc Tuấn chỉ đi một mình với Mai Châu. Có lúc cô diễn rất tự nhiên trước cặp mắt theo dõi của Quốc Tuấn. Nhưng bây giờ cô không thể bình tĩnh như thế. Nhất là khi nhớ đến cái tát của anh ta.

Lần này Quốc Tuấn chỉ đến một mình. Anh xuống xe đi về phía dàn máy, ngồi xuống cạnh đạo diễn. Anh nhìn màn hình rồi hơi cau mày khi nhận ra cử chỉ cứng nhắc của Thu Vân.

- Cắt ! - Đạo diễn ra lệnh.

Hai diễn viên dừng lại. Thu Vân đứng yên ngó đạo diễn. Ông nói với giọng ngạc nhiên :

- Sao thế Thu Vân ? Nhìn cô như mèo chứ không phải cười, lúc này cô diễn đạt lắm mà, cười tươi lên chứ.

Thu Vân bắt đầu làm lại, đến lần thứ tư mới đạt. Cuối cùng cũng kết thúc cảnh cuối. Mọi người lo dọn máy. Các diễn viên cũng chuẩn bị ra về.

Thu Vân đến chiếc bàn lấy giỏ thì Quốc Tuấn đến bên cô :

- Ở lại một chút, tôi cần nói chuyện với cô.

Thu Vân định từ chối. Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm khắc của anh, cô đổi ý gật đầu. Cả hai đi về phía băng đá. Dưới gốc cây. Vừa ngồi xuống, Quốc Tuấn đã nói ngay :

- Tôi đã nghe dư luận nói về chuyện Mai Châu. Tôi không cần biết cô đã nói thế nào, và nói với những ai. Nhưng tôi cấm cô, từ đây về sau cô có thể bêu xấu ai tùy thích, trừ Mai Châu.

Trong một phút, Thu Vân ngơ ngác không hiểu. Nhưng cô nhớ lại cái lần đó và hiểu ra ngay. Cô tức lên :

- Bằng chứng nào mà anh khẳng định tôi nói ?

- Những gì cô đã nói trước mặt tôi không đủ làm bằng chứng sao. Tôi thừa biết Bảo Quân không bao giờ ti tiện như vậy. Cô kể với Huệ Linh để nhờ cô ta bôi nhọ Mai Châu phải không ? Thật là xấu xa, nếu không muốn nói là đê tiện.

Thu Vân đứng bật dậy :

- Tôi không có gì phải thanh minh với mấy người, ai nói gì và hiểu sao tùy họ, tôi không thêm quan tâm.

Nói xong cô định bỏ đi. Nhưng Quốc Tuấn đã đứng dậy chặn trước mặt cô :

- Đừng dùng kiểu này để trốn tránh, cô đã dám làm thì phải dám chịu chứ, hèn nhát vậy sao ?

Thu Vân tức giận đỏ mặt:

- Tránh ra.

Quốc Tuấn lắc tay cô một cái thật mạnh :

- Tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn đem chuyện đời tư của tôi và Mai Châu ra làm trò cười, tôi sẽ không nhẹ nhàng như lần này đâu. Cô có biết người ta đau khổ ra sao không ?

Thu Vân chưa kịp trả lời thì phía sau hai người, giọng Bảo Quân vang lên rành rọt :

- Thu Vân không dính dáng gì đến chuyện này, tin đó là do tôi tâm sự với Huệ Linh. Còn cô ta nói với ai thì tôi không chịu trách nhiệm.

Quốc Tuấn buông tay Thu Vân ra, quay nhanh lại nhìn Bảo Quân. Cái nhìn đầy vẻ coi thường :

- Anh là đàn ông mà có thể nhiều chuyện như vậy à ? Thật khó tin.

Nói xong anh bỏ đi ra xe. Còn lại hai người, Thu Vân ngồi phịch xuống băng đá, thì thào :

- Tôi không ngờ anh ta hung hăng như vậy.

Cô quay lại nhìn BQ :

- Nếu chia tay với người yêu cũ, anh có cư xử thô bạo với cô ta để bảo vệ người yêu mới không ?

Bảo Quân lắc đầu :

- Tôi sẽ không nói gì cả, không cần quan tâm đến cô ta.

Thu Vân ngược mặt nhìn lên trời, đôi môi cô khẽ mím lại, với một chút cay đắng lẫn khinh miệt :

- Nếu không chia tay, có lẽ tôi sẽ không hiểu hết sự phản bội của anh ta. Anh ta yêu nó hơn tôi tưởng nhiều, thế mà đã từng thề thốt. Kinh khủng thật.

BQ nhìn cô một cách thông cảm :

- Đoạn tuyệt với chuyện cũ của mình thật không dễ, nhưng cố gắng đi Thu Vân, bỏ ngoài tai tất cả những gì liên quan đến hai người đó. Rồi cô sẽ thấy nhẹ nhàng.

- Tôi đã cố gắng đấy chứ, có điều họ lại không buông tha.

Cô ngừng lại, thở dài :

- Anh có biết tại sao liên minh đó tan rã không ?

- Liên minh nào ?

- Tôi muốn nói chuyện Huệ Linh, nó thân với anh, chắc sẽ kể nhiều về nhỏ Châu phải không ?

BQ mỉm cười :

- Anh Tuấn trách tôi nhiều chuyện, trong trường hợp này tôi lại thấy đúng đấy chứ. Nhưng không sao, đôi với cô tôi có một ngoại lệ, cô muốn biết chuyện gì ?

- Tôi muốn biết tại sao Huệ Linh quay ra ghét nhỏ Châu.

- Cô có bao giờ thấy hai người tính toán có thể thân nhau lâu chưa ? Họ cũng như vậy đấy.

- Cụ thể là chuyện gì ?

- Về phía Mai Châu thì tôi không biết. Nhưng Huệ Linh va chạm với cô ta nhiều lần lắm. Chủ yếu là ghét tính kiêu căng của cô ta.

- Chuyện đó hơi vô lý, Mai Châu có thành công gì hơn Huệ Linh đâu mà kiêu căng.

Bảo Quân cười rộ lên :

- Không có mới cố gắng làm cho có. Mai Châu có học vấn, đã từng tốt nghiệp trường múa. Cô khinh Huệ Linh không có học, chỉ nổi lên nhờ thời thế. Trước mặt bạn bè cô ta luôn tìm cách vạch ra sự dốt nát của Huệ Linh, ai mà chịu cho nổi.

Thu Vân gật gật đầu hiểu ngay. Mai Châu rất tự hào về chất quý tộc của mình, đã một lần cô ta nói với cô điều đó.

BQ vô tình bình luận đúng ngay ý nghĩ của cô :

- Mỗi người đều có mảnh đất riêng của mình. Mai Châu chỉ có thể tỏa sáng ở lĩnh vực múa. Nhưng cô ta không bằng lòng, mà muốn nổi tiếng hơn, cô ta chọn lĩnh vực ca nhạc và không vượt lên nổi.

Thu Vân trầm ngâm nói tiếp :

- Cho nên, để bù đắp mặc cảm, cô ta đem trí tuệ của mình ra phô trương. Không ngờ như thế chỉ bị ghét. Mà Huệ Linh đã ghét ai thì người đó khổ lắm.

- Trước đây cô với cô ta cũng là bạn phải không ?

- Anh biết cả chuyện đó nữa à ?

- Tôi quen với Huệ Linh mười mấy năm rồi, may là tôi là con trai, chứ nếu là bạn gái với nhau, chắc không kéo dài tới giờ đâu.

- Hai người thân kẻ cũng lạ.

BQ dựa lưng vào thành ghế, dáng điệu thật thoải mái, anh nheo mắt như nghĩ ngợi, rồi bật cười :

- Ừ, kể cũng lạ. Tôi nhớ lúc trước mỗi khi tức cô chuyện gì, cô ta cũng đến trút cho tôi nghe. Thật tình lúc đó tôi cũng không ưa cô lắm. Nhưng gặp rồi thì hoàn toàn khác.

Thu Vân nghiêng đầu, cười một mình:

- Không ngờ những lời xuyên tạc cũng có tác dụng của nó.
- Nhiều hơn mức mình tưởng đó Thu Vân.
- Có lẽ thế thật.

Bảo Quân chột im hơi lâu, như đang nhớ ra chuyện gì. Rồi anh ngồi thẳng lên :

- Quay xong phim này rồi, chắc tôi ít có điều kiện gặp cô lắm. Thỉnh thoảng đến rủ đi chơi được chứ ?

- Tất nhiên.

Vừa nói Thu Vân vừa nhìn đồng hồ. Rồi đứng dậy :

- Về thôi anh Quân, khuya quá rồi, có lẽ giờ này chỉ có mình anh với tôi ở đây đó.

- Để tôi đưa cô về.

- Thôi khỏi, đưa tôi rồi phải đi qua nhà anh xa lắm.

- Không sao, để cô đi một mình tôi không yên tâm. Lỡ có chuyện gì xảy ra, chắc tôi không yên ổn được.

Thu Vân quay lại nhìn anh một cái. Thấy cái nhìn đó, Bảo Quân nói chừa ngay :

- Để cho một ngôi sao màn bạc gặp tai nạn, chắc tôi khó mà yên ổn được với khán giả.

Thu Vân bật cười :

- Nói phóng đại !

Cô và Bảo Quân đến chỗ lấy xe. BQ dắt ra giúp cô và cười :

- Sao cô không mua du lịch đi Thu Vân, một ngôi sao phải có bề ngoài tương xứng chứ.

Thu Vân lắc đầu :

- Tôi không nghĩ mình là ngôi sao, cũng không thích phô trương. Nếu sau này mất những cái đang có, tôi sợ mình sẽ trở thành lỗ bịch, thế này tôi thích hơn.

BQ gật gù :

- Cô là một trong số rất ít những người khiêm tốn đó Thu Vân.

- Để cảm ơn câu nói đó, tôi sẵn sàng đi ăn cái gì đó nếu anh mời, tôi đố run cả người đây này.

BQ phì cười :

- Rất vui lòng được mời.

Cả hai dắt xe ra đường. Và vào một quán ăn. Mãi đến 2 giờ sáng Thu Vân mới về đến nhà. Mệt mỏi và không vui. Cô vào phòng tắm. Rồi cứ để đèn sáng mà ngồi suy nghĩ vẩn vơ.

Khi ra ngoài đường, cô linh hoạt và giao thiệp nhiều. Nhưng những lúc về nhà, còn lại một mình, khuôn mặt cô trở nên u ám như không có mặt trời.

Tối nay Quốc Tuấn đã làm tâm trạng cô thêm u ám. Cảm giác của một người bị hắt hủi thật ê chề, khổ sở. Không bao giờ cô hình dung nổi mình bị đối xử như thế. Khi ra ngoài xã hội, cô là một ngôi sao. Nhưng lúc riêng tư thì lại là một ngôi sao cô đơn khủng khiếp.

Sáng hôm sau Thu Vân thức dậy khá muộn. Mẹ cô đã đi chợ. Trong nhà chỉ còn người giúp việc. Khi cô xuống phòng khách thì chị ta cũng vừa đi lên cầu thang :

- Cô Vân dậy rồi hả, có một cậu ngồi chờ cô này giờ, tôi không dám gọi cô.

Thu Vân ngó ra phòng khách. Cô hoảng hồn nhận ra Huy Bình. Bản năng làm cô muốn quay lên ngay. Nhưng Huy Bình đã nhận ra cô, anh ta kêu lên :

- Thu Vân !

Thu Vân miễn cưỡng bước ra. Cố trấn tĩnh mình, cô mỉm cười với anh ta :

- Chào anh.

- Anh mới về hôm qua, sáng nay đến sớm, sợ không gặp em, sao lúc này em gây quạ vậy ?

- Vậy hả, tôi cũng không để ý nữa.

Huy Bình đẩy chiếc hộp khá lớn đến phía trước :

- Anh mua quà cho em đây.

- Cảm ơn anh.

Thu Vân nhìn hộp quà được gói giấy rất đẹp ấy. Cô không có tinh thần nào để vui thích. Chỉ có một nỗi sợ bóp nghẹt trái tim. Lần trước bị anh ta quây ở nhà văn hóa, anh ta đã hăm dọa giết cô. Sau đó nghe nói anh ta đi tù. Thỉnh thoảng cô mơ thấy anh ta với con dao trên tay. Tỉnh dậy cô sợ lạnh người. Sáng nay bất ngờ lại gặp, cô càng thấy hoang mang dữ dội.

Huy Bình nhìn cô dăm dăm :

- Em không vui khi nhận quà của anh sao ?

- Tôi cảm động lắm, cảm ơn anh.

Khuôn mặt anh ta có vẻ trầm ngâm :

- Lần trước xuống tàu, anh có tâm trạng chán đời vô cùng, em đã đối xử quá tệ với anh. Lúc ở nhà văn hóa về, anh hận em vô cùng. Nhưng thời gian lên đênh trên biển, anh lại quên hết, chỉ có nhớ em và tha thứ cho em.

"Nhưng tôi đâu có cần anh tha thứ, chỉ muốn được buông tha mà thôi". - Thu Vân rên rỉ trong lòng. Bây giờ anh ta làm cô yên tâm. Nhưng chán ngán thì không hề giảm sút. Tự nhiên cô thở dài rầu rĩ.

Thấy khuôn mặt như đờ đẫn của cô, Huy Bình có vẻ buồn :

- Bộ em chán khi thấy mặt anh lắm hả ?

- Không có, tôi vui lắm.

- Thật chứ ?

Thu Vân làm thinh. Bất chợt HB bước qua ngòai sát bên cô :

- Vậy em có nhớ anh không ?

Vừa nói anh vừa định nắm tay Thu Vân. Nhưng cô hoảng hốt rút lại :

- Anh đừng có làm vậy, trong nhà có người đấy.

Huy Bình buông thõng tay xuống, buồn buồn. Thu Vân khẽ liếc nhìn anh ta. Lúc này anh ta có vẻ hiền. Thật ra anh ta cũng không đáng sợ lắm, nếu lúc nào cũng như thế.

Giọng HB hiền khô :

- Anh biết em ghét anh, nhưng anh đâu có làm gì đâu, tại sao vậy Vân ?

Thu Vân đáp thẳng thắn :

- Anh có tính khí bất thường quá, tình cảm phải là tự nguyện, chứ đâu phải áp đặt, nếu không được thì anh đòi giết. Lúc nào cũng bị khủng bố như vậy, không ai dám đến gần anh đâu.

- Nếu em yêu anh, anh sẽ rất hiền, anh thề là như vậy. Và anh thề phải chiếm được em bằng bất cứ giá nào.

"Lại đe dọa" - Thu Vân nghĩ thầm một cách ngao ngán. Cô muốn đuổi Huy Bình về, nhưng không biết làm cách nào, thì anh ta hỏi với giọng điều tra :

- Anh chàng hay nói chuyện điện thoại với anh là gì của em vậy ?

- Không là gì cả.

- Không là gì mà ở nhà em vào ban đêm, em nói thật đi, anh ta tán tỉnh em phải không ?

- Đó không phải là chuyện để anh quan tâm.

- Anh biết anh ta rồi, đó là nhạc sĩ Quốc Tuấn, trước đây anh cũng thích nhạc của anh ta lắm. Hừ, em là ca sĩ, anh ta có dịp gặp em thường xuyên lắm chứ gì.

Thu Vân cắt ngang câu chuyện :

- Bây giờ tôi phải đi quay phim, anh về vậy nhé.

- Vậy thì anh đưa em đi.

- Không được, tôi có hẹn rồi.

- Em hẹn với ai ?

- Với bạn tôi, anh về đi.

HB vẫn ngồi yên :

- Anh sẽ đi với em.

Thu Vân nhìn anh ta một cách bực mình. Cuối cùng biết không thể đuổi được con người lì lợm này, cô đành buông xuôi :

- Thôi được, anh chờ một chút.

Một lát sau Thu Vân dẫn xe ra đường. Huy Bình kè theo một bên, đến trường quay, anh ta ung dung đi phía sau cô. Và tìm một chỗ khá xa ngồi chờ. Anh ta làm Thu Vân bực mình muốn phát điên. Nhưng cô vẫn cố dẫn xuống để tập trung làm việc. Dù sao thì hôm nay cũng là ngày quay cuối cùng, cô không sợ bị quấy rầy thế này nữa.

Buổi trưa khi cô trên đường đến chỗ thay đồ, thì Bảo Quân đi theo :

- Này Vân đi ăn bây giờ chưa ?

Nhớ ra Huy Bình đang chờ, Thu Vân lắc đầu :

- Tôi có hẹn với một người bạn rồi, anh đi trước đi.

Bảo Quân nhìn mặt cô chăm chăm:

- Hôm nay cô có vẻ ủ rũ quá, có chuyện gì không, hay là cô bị ám ảnh chuyện hôm qua ?

Thu Vân cười gượng :

- Không có gì đâu, thôi anh đi đi.

Bảo Quân đi rồi, cô tiếp tục đi đến căn phòng ở cuối hành lang. Khi cô trở ra thì đã thấy Huy Bình đứng phía trước. Nghe tiếng mở cửa, anh ta quay lại :

- Tên lúc nãy là ai vậy ?

- Anh hỏi người nào ?

Thu Vân vừa hỏi vừa nhìn HB một cách lo ngại. Mặt anh ta hầm hầm đầy đe dọa. Anh ta nói giọng chất vấn :

- Anh đã thấy hấn đuổi theo em, hấn nhìn em thân mật lắm, còn em thì lại cười với hấn. Nói thật đi, có phải hấn muốn tán tỉnh em không ?

Thu Vân lớn giọng :

- Anh đừng có xen vào chuyện riêng của tôi. Tôi quen biết với ai là quyền của tôi.

- Có phải em đuổi anh vì hấn không, hấn là ai nữa vậy ? Nói đi. Nói mau đi.

Huy Bình chợt nắm vai Thu Vân lắc mạnh. Còn cô thì cố đẩy ra. Vừa lúc đó có một giọng nói vang lên, nghiêm nghị :

- Buông cô ta ra, đừng có vũ phu như vậy.

Cả hai quay lại phía bậc tam cấp. Quốc Tuấn đang đi lên. Thấy anh, Huy Bình dặc tay Thu Vân một cái :

- À, vậy là em vừa quen với hấn, vừa cặp với anh ta. Cô là đồ khốn nạn.

Anh ta xô mạnh Thu Vân vào cửa. Khiến cô chói với văng xuống gạch. Quốc Tuấn phóng tới một bước để đỡ cô đứng dậy. Nhưng cả hai chưa kịp đứng lên thì Huy Bình đã kéo áo Quốc Tuấn :

- Mày tưởng tao không biết mày là ai hả, lần này tao sẽ tính sổ với mày.

Quốc Tuấn quay lại gạt mạnh HB ra. Còn anh ta thì cứ lao vô. Cả hai quần nhau dưới gạch. Nhìn cảnh tượng đó Thu Vân không sao chịu nổi. Cô bỏ chạy ra ngoài sân, đến gọi mấy người trong đoàn làm phim. Rồi bỏ ra đường tìm một quán nước ngồi.

Cô tức rưng rưng nước mắt. Vừa căm ghét vừa kính sợ con người bất thường của Huy Bình. Cô hiểu lẽ ra mình không nên bỏ đi như vậy. Nhưng dù có ai lên án cũng mặc, chứ không thể nào đủ sức nhìn cảnh tượng thô bạo đó.

Một lát Thu Vân trấn tĩnh lại, rồi trở lại trường quay. Mọi người đã dàn xếp xong vụ đánh nhau. Thu Vân không thấy Huy Bình đâu. Và cũng không muốn hỏi về anh ta. Thấy Quốc Tuấn đang đứng phủi áo, cô đi về phía anh :

- Anh có sao không ?

- Không sao.

Thu Vân nhìn thấy áo anh lấm lem, mũi còn dính máu do lau chưa hết. Cô ái ngại :

- Anh nên đi khám xem sao, sợ là chấn thương ở chỗ nào đó mà không biết, dù sao cũng không nên coi thường.

Thấy Quốc Tuấn vẫn lặng thinh, cô lại lên tiếng :

- Xin lỗi anh.

- Xin lỗi cái gì ?

- Thật ra lúc này anh không nên ra mặt với anh ta, cứ để mặc tôi.

- Lúc đó cô sẽ làm gì anh ta ?

- Tôi không biết, nhưng dù sao anh cũng không nên can thiệp, chuyện này không liên quan gì đến anh.

Quốc Tuấn cười nhạt :

- Cô nói đúng, nó không liên quan gì đến tôi.

Thu Vân thấy đau khi nghe nói câu đó. Nhưng suy cho cùng thì đúng là như vậy. Cô liếm môi :

- Lẽ ra lúc này tôi phải cản hai người, nhưng tôi không đủ can đảm chứng kiến. Tôi biết thế là hèn nhát, cho nên tôi muốn xin lỗi.

- Cô ở lại cũng không làm được gì. Cô can chúng tôi nổi không ?

Thu Vân đuối lý im lặng. Quốc Tuấn đã phui xong áo quần. Anh đứng thẳng lên đối diện với Thu Vân :

- Nếu muốn yên ổn, thì cô phải nói Bảo Quân dàn xếp chuyện này cho cô. Anh ta là đàn ông mà. Lúc này chính anh ta có nhiệm vụ bảo vệ cô đấy.

Thu Vân chưa kịp nói gì thì anh đã bỏ đi. Cô ngồi phịch xuống bậc thềm, ngẫm nghĩ những điều anh nói. Càng nghĩ cô càng thấy mình rơi vào những quan hệ rối ren, giống như mớ bòng bong. Tự nhiên cô có tâm trạng muốn trốn thoát tất cả.

Cô nhớ lại ngày trước, và thấy lúc đó mình sướng hơn rất nhiều. Lúc đó chỉ biết tìm việc làm, sống khiêm tốn với công việc. Bây giờ có danh vọng tiền bạc. Nhưng phải chịu bao nhiêu áp lực. Cô không muốn một cuộc sống như thế.

Nếu không là một ngôi sao, chắc chắn cô sẽ không bị một người hâm mộ điên cuồng như Huy Bình. Không bị dư luận khổng chế, không sợ đánh mất sự mến mộ của mọi người. Như thế tự do hơn nhiều.

Thu Vân ngồi một mình khá lâu. Khi cô đứng lên thì thấy xung quanh hoàn toàn vắng. Có lẽ mọi người đang nghỉ trưa. Chợt nhớ ra mình chưa ăn gì, cô vội đi ra đường mua bánh mì ăn một mình.

Bộ phim đã quay xong, nên mấy ngày sau Thu Vân khá rảnh. Cô tiếp tục trốn chui trốn nhủi Huy Bình. Mỹ Thanh kể với cô là anh ta tới các phòng thu tìm, hoặc chờ ở các tụ điểm. Cả cô cũng thấy ngao ngán dùm.

Buổi trình chiếu ra mắt bộ phim được tổ chức rất lớn. Thu Vân bắt buộc đến dự, nhưng cô không thấy vui chút nào. Cô đi với Bảo Quân để giữ vững tinh thần. Vì biết phải đối diện với cái điều mình rất sợ.

Từ lúc quay xong phim tới giờ, Thu Vân chưa gặp Quốc Tuấn. Cô biết chắc chắn tối nay không thể tránh được nên đã chuẩn bị tinh thần. Cô cố ý đến trễ để tránh mặt Quốc Tuấn. Cho nên cả hai tới thì mọi người đã ở trong phòng xem

phim. Đèn tắt nên Thu Vân không nhận rõ ra ai. Cô và Bảo Quân không ngồi ghế, mà đứng bên tường nhìn màn hình.

Thu Vân thấy Quốc Tuấn ngồi ở hàng ghế đầu. Bên cạnh là Mai Châu. Cô nàng ngồi rất thẳng, chăm chú xem phim. Tối nay cô ta ăn mặc quá mức trịnh trọng. Có lẽ đối với cô ta, việc xuất hiện bên cạnh Quốc Tuấn trong dịp này đặc biệt quan trọng.

Khi mọi người đứng lên đi ra ngoài, Thu Vân vẫn cố ý nán lại trong phòng. Nhưng Huệ Linh đã đi đến bên cô. Cô nàng dựa lưng vào tường, mắt liếc ra ngoài :

- Thế nào, mày thấy con Châu chưa ?

- Chưa, nhưng sao ?

- Tối nay nó tưởng mình là bà chủ chắc. Nhìn điệu bộ của nó kia, đĩa bám chân hạc mà tưởng mình ngon lắm. Tao dám chắc nó cố ý phô trương quan hệ của nó với anh Tuấn đấy.

- Đó là việc của nó, tao không quan tâm.

- Nay, tao với mày kết hợp chơi cho nó một vố đi.

- Chơi cái gì ?

- Rồi sẽ biết, đi ra ngoài đó đi.

Thu Vân lắc đầu :

- Thôi. Tôi không muốn đâu.

Huệ Linh huých tay cô một cái :

- Mày giành lại anh Tuấn đi, tao sẽ giúp cho. Thấy cách lên mặt của nó tao xôn mắt quá. Mày dư sức hạ nó mà, tội gì để mang tiếng bị đá.

Thu Vân lắc đầu nguầy nguậy. Cô đã quá sợ sự giúp đỡ của Huệ Linh rồi. Nếu ai chơi với cô nàng, thì đó là liên minh của quỷ sa tăng. Cô không muốn tự đánh vào mình.

Sau này Huệ Linh chuyển hướng tấn công sang Mai Châu. Cô được yên ổn nên rất mừng, cho vàng cũng không dám liên kết với cô nàng nguy hiểm này.

- Tao không thích anh ta, cũng không muốn giành giật. Còn chuyện riêng của hai đứa mày, mày tự giải quyết với nó đi. Tao không thích dính dáng đến họ, thật đấy.

- Mày thật lạ, không biết nên nói hèn nhát hay cao thượng nữa. Nhưng tao nghĩ mày điên nhiều hơn.

Cô nàng gục gặc đầu, như ngẫm nghĩ :

- Bây giờ tao thấy dù sao chơi với mày cũng sướng hơn. Mày cũng có học thức, nhưng không lên mặt như nó. Nó là cái thá gì mà chỉ trích tao. Lúc nào cũng cố chứng minh cho mọi người thấy tao ít học hơn nó, đồ chó !

- Mày có biết câu này không, chơi dao có ngày đứt tay. Lẽ ra mày không nên thật hết mình với nó. Bị bạn bè mình giúp đỡ hạ mình thì đau lắm.

Câu nói của Thu Vân hình như làm Huệ Linh tức khí lên. Cô hùng hùng hổ hổ :

- Mày xem, tối nay tao sẽ chơi nó một cú bẻ mặt này.

Cô nàng đi băng băng ra phòng ngoài. Tiến thẳng về phía nhóm người đang đứng bên cửa sổ. Thu Vân tò mò nhìn theo. Cô thấy Mai Châu đang đứng sát bên Quốc Tuấn. Dáng đứng rất thẳng, ngực hơi uốn tới trước. Có ra dáng bà chủ, quý phái. Còn Quốc Tuấn thì nói chuyện với ông Luận. Họ nói gì đó và mọi người cười rộ lên, vẻ như rất hưng phấn.

Huệ Linh bước xen đứng giữa, đối diện với Mai Châu. Không biết cô ta nói gì mà vẻ mặt Mai Châu sượng sượng. Nhưng cô ta cố làm tỉnh và mỉm cười. Còn mấy người kia thì có vẻ nửa thú vị nửa nghiêm trang. Thu Vân không thấy rõ Quốc Tuấn lắm, vì anh đã quay lưng về phía cô.

Lát sau Huệ Linh đi chỗ khác. Cô ta đưa mắt tìm, rồi đi lại phía Thu Vân, cười đắc thắng :

- Tao đã nói chơi là chơi tới bên mà, cho hết kênh kiệu.

- Mày nói gì với nó vậy ?

- Tao hỏi có phải lần trước thấy mày chụp hình lịch, nó đến yêu cầu anh Quân chụp cho nó không ? Con nhỏ quê liền, chối biến liền.

Bảo Quân trợn mắt :

- Cô hỏi chuyện đó trước mặt mọi người à ?

- Chứ sao, vậy mới làm cho nó hết đường chống đỡ chứ. Chưa hết đâu, còn nữa, câu đầu nó chối. Tao làm bộ tin. Và chơi tiếp câu thứ hai, tao hỏi nó có đến gặp anh Quân nhờ anh nói ông Luận cho một vai không, vai phụ cũng được. Con nhỏ nói cứng lắm, phủ nhận liền.

- Trời, thật kinh khủng, có thể chà đạp nhau cho chết vậy sao ? - Thu Vân lẩm bẩm.

Huệ Linh cười tỉnh bơ :

- Với con đó phải trị như vậy mới được. Để nó biết mình không phải tay vừa.

Bảo Quân xen vào :

- Cuối cùng cô ta phản ứng ra sao ?

- Ban đầu nó cứng cõi lắm, làm như không có chuyện gì. Nhưng sau đó tôi tấn công quá, hết đỡ nổi luôn. Anh biết cuối cùng là sao không ?

- Sao ?

- Nó chửi tôi là đồ khôn nạn. Tôi cười và bỏ đi. Trời ơi, gì chứ tôi còn khoái nghe chửi nữa là, cho mọi người biết nó một chút. Hừ, hết làm ra vẻ ta đây có học nữa. Hết tiêu thụ luôn.

Huệ Linh nghênh mặt lên :

- Tui không có bằng đại học, tui ăn nói thiếu văn hóa vậy đó. Nhưng không giả dối. Mấy người học cao bày đặt tạo bộ mặt trí thức, chứ nổi nóng lên rồi thì cũng mất dạy như ai, tui nói đúng không ?

Bảo Quân cười :

- Tôi biết cô nói Mai Châu, nhưng có ám chỉ Thu Vân trong đó không vậy ?

- Lúc trước thì có, bây giờ thì không.

Thu Vân rất muốn hỏi Quốc Tuấn phản ứng ra sao. Nhưng lại không dám. Cô mà hỏi Huệ Linh thì chẳng khác nào hỏi cả giới ca sĩ. Và tự ái không cho phép cô tỏ ra quan tâm đến anh.

Huệ Linh huyền thuyên một lúc rồi biến. Thu Vân thấy cô ta lẫn vào đám đông, hết nói chuyện với người này đến người khác. Cô nàng đang bắt giỡn cho những mối quan hệ mới. Và rất có khiếu ngoại giao.

Thu Vân chỉ đứng một chỗ với Bảo Quân chứ không đi đâu. Cô không thích tiếp xúc nhiều. Càng không thích nói chuyện. Nhưng mặc dù thế, chỗ cô đứng cũng có người tìm tới bắt chuyện. Và suốt buổi tối, cô không chạm trán với Quốc Tuấn lần nào.

Quốc Tuấn và Mai Châu ra về sớm. Thu Vân thấy họ đi ngang cửa, rồi xuống cầu thang. Vẻ mặt Quốc Tuấn trầm ngâm như bình thường. Nhưng Mai Châu thì có vẻ sượng sùng, thiếu tự nhiên. Thu Vân hiểu tối nay Huệ Linh đã cho cô ta một đòn quá nặng. Nặng bằng tất cả những lần nhỏ nhặt mà cô ta hạ Huệ Linh. Có lẽ lần này cô ta sẽ biết thu mình trước đối thủ của mình.

Một lát sau cô nghe phòng ngoài có tiếng lao xao, người ta truyền miệng về một vụ thanh toán nhau. Cô không quan tâm lắm. Nhưng đến khi ông Luận nói với Bảo Quân thì cô rụng rời cả người.

- Cậu Tuấn vừa ra xe thì có hai tên xông ra đâm cậu ta. Cô Châu kêu cứu kịp lúc, chứ không thì có chuyện nữa.

Thu Vân bước nhanh tới một bước :

- Chú nói sao ?

- Chuyện mới xảy ra lúc nãy, có lẽ là một vụ thanh toán. May là công an bắt kịp hai tên đó, đợi họ điều tra xem sao.

- Còn anh ấy thì có sao không ? Thế nào, tại sao một chuyện lớn lao như thế mà không ai biết gì cả vậy.

- Chuyện bất ngờ quá, họ về sớm mà không nói với ai, khi tôi xuống thì người ta đã đưa cậu ấy vào bệnh viện. Có lẽ có ai đó thuê người làm việc này.

Thu Vân lặng lẽ nghe trái tim đau thắt, như có ai bóp nghẹt, cô lơ mờ nghĩ đến Huy Bình. Không phải là nghi ngờ, mà gần như chắc chắn. Anh ta đã từng đòi thanh toán Quốc Tuấn kia mà.

Nỗi nghi ngờ dày dò làm cô chấn động phát điên. Nhưng cô không dám hé môi nói với ai. Trong thâm tâm, cô muốn phủ nhận ý nghĩ đó. Nếu thật sự là Huy Bình ra tay, thì cô sẽ khó xử và sẽ căm thù anh ta hơn.

Trong phòng, mọi người vẫn xôn xao bàn tán chuyện Quốc Tuấn. Có mấy người bạn thân của anh đến bệnh viện. Thu Vân ngồi khụy xuống ghế. Âm thầm với cơn hoảng loạn trong lòng mình.

Rồi bao giờ sẽ đến lượt cô đây ? Chắc chắn anh ta sẽ chẳng bao giờ buông tha cô.

Thu Vân muốn đến bệnh viện. Nhưng cô bị giằng xé giữa nỗi sợ và sự nóng ruột, cô sợ Quốc Tuấn sẽ trút tất cả thù hận vào cô. Lúc ấy còn đau đớn hơn nữa. Đau mà không biết kêu với ai.

Như hiểu nỗi lòng cô, Bảo Quân ngồi xuống bên cạnh nói như khuyên :

- Cô hãy đến đó một chút đi, biết đâu chuyện này có dính dáng đến cô.

Thu Vân ngẩng lên, mặt tái nhợt :

- Anh cũng nghĩ vậy nữa sao ? Có thật anh cũng nghĩ như vậy không ?

- Kết hợp với những gì tôi đã thấy lần đó, tôi nghi ngờ anh ta, vì anh Tuấn đâu có thù oán với ai.

- Tại sao anh không nghĩ đó là ai khác ?

BQ nhìn cô chăm chú :

- Cô cũng nghĩ như tôi, nhưng muốn phủ nhận phải không ?

- Tôi không biết, nhưng tôi không muốn có thêm một gánh nặng. Bao nhiêu đó quá đủ rồi.

- Dù sao cô cũng nên đến xem anh ấy ra sao, lấy tư cách là một người bạn cũng được vậy.

- Tôi biết.

Thu Vân trả lời như người mất hồn. Cô đứng lên, đi theo BQ xuống đường. Khi cả hai đến bệnh viện thì gặp Mai Châu và một số người đứng ngoài phòng cấp cứu. Mai Châu ngồi phịch dưới thềm. Vẻ mặt lo sợ. Thấy Thu Vân, cô cau mặt khó chịu. Và ngó đi chỗ khác.

Bảo Quân đi về phía nhạc sĩ Khải Minh :

- Thế nào rồi anh ?

- Còn đang tiếp máu, tất cả là 4 nhát dao, máu ra nhiều quá.

Thu Vân mở to mắt nhìn nhạc sĩ Khải Minh, ông ta cũng nhìn cô, rồi nói như trấn an :

- Chắc không đến nỗi đâu. Vì nếu trúng tim thì đã chết rồi.

Cô thều thào :

- Ông có dám chắc là sẽ không có chuyện gì không ?

Mai Châu chột quay lại :

- Nếu có chuyện gì thì anh ha gì đến mày. Sao mày có vẻ lo quá vậy, mày nên đứng ngoài chuyện này đi.

Thu Vân quắc mắt nhìn Mai Châu :

- Bạn bè không thể thăm hỏi nhau sao ?

Thấy chiến tranh sắp bùng nổ. Mọi người vội can thiệp :

- Thôi đi Mai Châu, sao lại gây ở đây, chỗ này là bệnh viện cô không nhớ sao ?

Mai Châu đang ở tâm trạng kích động, cô bất kể tất cả. Và cũng quắc mắt nhìn Thu Vân :

- Tao biết mày với con Linh liên kết nhau hạ tao, rồi mày sẽ biết.

- Mày cũng đáng bị đối xử như vậy lắm.

Nói xong cô quay người bỏ đi. Bảo Quân cũng đi theo. Ra đến cổng, anh nói nhỏ nhẹ :

- Cô mất bình tĩnh quá rồi Thu Vân, tại sao lại cãi nhau với cô ta, cô không còn là cô nữa rồi.

Thu Vân ngược mặt lên nhìn trời. Gió đêm làm cô bứt căng thẳng một chút, giọng cô dịu lại :

- Tôi cũng không biết tại sao mình lại vậy, tôi...

Thu Vân ngừng lại, rồi bật khóc :

- Tôi không chịu nổi khi chuyện xảy ra như thế, mà cũng không phân tích được tại sao.

- Tôi hiểu rồi, lẽ ra cô không nên đến đây. Đâu có gì khẳng định là Huy Bình làm chuyện này. Vậy thì cô không có lỗi, mà cũng chẳng còn là người yêu, tóm lại là không liên quan gì đến cô. Lúc này tôi không khuyên cô đến thì hay hơn.

Thu Vân không trả lời. Nhưng lồng ngực cô muốn nổ tung vì căm giận. Mai Châu lấy quyền gì không cho cô đến thăm Quốc Tuấn chứ. Đồ ngang ngược !

Nhưng rồi một ý nghĩ khác làm cơn giận xui đi. Dù muốn dù không thì cô cũng phải thừa nhận họ là của nhau. Cô chỉ là người ngoài. Thật là đau khổ khi phải thừa nhận như vậy.

Cô lặng lẽ đi bên Bảo Quân. Đầu óc theo đuổi những ý nghĩ riêng. BQ cũng để cho cô được yên tĩnh. Cả anh cũng lặng thinh.

Trước khi chia tay, Thu Vân ngập ngừng :

- Tôi có thể nhờ anh điều này không ?
- Tôi sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cô nhờ. Nói đi.
- Anh hãy đến công an tìm hiểu dùm, xem họ điều tra ra chưa.

BQ nhìn cô hơi lâu rồi gật đầu. Thu Vân nói thêm :

- Dù có thế nào, anh cũng đừng giấu tôi nhé.
- Chuyện mọi người đều biết như vậy, muốn giấu cũng khó lắm, cô yên tâm đi.
- Cảm ơn anh.

Thu Vân đi vào nhà, môi trường đã về và chuẩn bị đi ngủ. Lúc sau này trốn Huy Bình, cô hay đến ở đây. Mỹ Thanh không hay biết chuyện mới xảy ra lúc này, nên cô kể huyền thuyên về chuyện đụng chạm của hai ca sĩ nào đó. Thu Vân nghe một cách lơ mơ chứ không hỏi.

Hôm sau Bảo Quân đến tìm cô, anh nói như thông báo :

- Hai tên đó khai rằng tụi nó âm thuê, công an đang lùng bắt Huy Bình, nghe đầu hấn đang trốn.

Mặt Thu Vân xanh nhợt đi. Dù đã nghi ngờ trước, nhưng khi nghe chính xác, cô cũng không khỏi thót tim. Cô ngồi phịch xuống băng đá :

- Tôi phải làm sao đây anh Quân ?
- Điều trước tiên là cô không có lỗi. Cô đâu có xúi giục anh ta làm chuyện đó, vậy thì không sợ gì cả.
- Tôi đâu có sợ tội, nhưng vì tôi mà anh Tuấn như thế, chẳng khác nào tôi phải chịu trách nhiệm. Còn nữa, tôi biết làm sao để thoát khỏi Huy Bình bây giờ.
- Trước sau gì anh ta cũng bị bắt thôi.
- Cái đó đâu phải là chấm dứt. Tôi chỉ muốn anh ta không thèm quan tâm đến tôi mà thôi.
- Bây giờ cô sẽ làm gì, Thu Vân ?

- Tôi cũng không biết nữa.

Bảo Quân ngồi lại một lát rồi về. Thu Vân đi lên phòng Mỹ Thanh, bồn chồn hết đứng lại ngồi. Cuối cùng cô thay đồ đi đến bệnh viện.

Cô tìm phòng Quốc Tuấn khá dễ dàng. Anh đã tỉnh lại có vẻ vết thương không quá nặng như cô nghĩ. Có vài người trong phòng, toàn là những người cô quen biết. Rất may là không có Mai Châu nên cô đỡ phải thấy ngượng ngạo.